

1

PÁTRANIE PO MIDASOVI

Bluebell už nie je modrý. Požiar premenil Tuckerov Chevy LUV, vyrobený v roku 1978, na zmes čiernej, sivej a hrdzavej oranžovej, okná sa vplyvom vysokej teploty roztrieštili, pneumatiky chýbajú, z interiéru zostal len sčernetý, pokrivený kus kovu, roztavená palubná doska a čalúnenie. Pri pohľade naň je ťažké uveriť, že pred pár týždňami bolo jednou z mojich obľúbených činností preháňať sa v tomto starom aute po okolí so stiahnutými okienkami, pričom mi pomedzi prsty vial vietor, a ukradomky hľadieť na Tuckera len preto, že ma tešilo pozeráť sa naňho. Presne tu sa to všetko stalo – keď som sedela na zodratom, stuchnutom sedadle Bluebellu. Tu som sa zaľúbila.

A teraz je spálený do tla.

Keď Tucker hľadá na to, čo z neho zostalo, v modrých očiach farby rozbúreného mora sa mu zračí smútok. Jednu ruku má položenú na spálenej kapote, akoby jej dával posledné zbohom. Chytím ho za druhú ruku. Odkedy sme sem prišli, nepovedal toho veľa. Popolud-

nie sme strávili túlaním sa po lese, ktorým sa prehnal požiar, hľadajúc Tuckerovho koňa Midasa. Časť zo mňa mala pocit, že prísť sem znova a vidieť to tu bol zlý nápad, no keď ma Tucker požiadala, aby som ho vzala na toto miesto, súhlasila som. Chápem to – zbožňoval Midasa, nielen z toho dôvodu, že bol rodeovým šampiónom, ale aj preto, lebo bol pri tom, keď sa narodil, sledoval jeho prvé, roztrásené kroky, vychoval ho, vycvičil a na jeho chrbte prešiel prakticky všetky jazdecké trasy v tetonskom okrese. Chce vedieť, čo sa s ním stalo. Chce to uzavrieť.

Poznám ten pocit.

V lese sme natrafili na zdochlinu losa, spáleného takmer na popol, a kým som nezbadala parohy, na jeden príšerný okamih som si myslela, že je to Midas. Nič iné sme však nenašli.

„Mrzí ma to, Tuck,“ poviem napokon. Viem, že som nemohla zachrániť Midasa, v ten deň by som v žiadnom prípade nedokázala vyniesť z horiaceho lesa Tuckera spolu s dospelým koňom, no aj tak mám z nejakého dôvodu pocit, že je to moja vina.

Stisne mi ruku. Otočí sa a na líci sa mu na okamih zjaví jamka.

„Neospravedlňuj sa mi,“ ozve sa. Pritisne si ma bližšie. Oviniem si ruky okolo jeho krku. „To ja by som sa ti mal ospravedlniť za to, že som ťa sem dnes ťahal. Je to deprimujúce. Mám pocit, že by sme mali oslavovať. Koniec koncov, zachránila si mi život.“ Usmeje sa a tentoraz je to naozajstný úsmev plný lásky, nehy a všetkého, čo by som si len mohla priať. Pritiahnem si jeho tvár k svojej a hľadám útechu v spojení našich pier, v tlkote jeho srdca, ktoré cítim na dlani, v pokoji a sile tohto chlapca, ktorý mi ukradol srdce. Na chvíľu sa mu úplne odovzdám a celá sa v ňom stratím.

Nesplnila som svoje poslanie.

Pokúsím sa tú myšlienku zahnať, no nedarí sa mi to. Zovrie mi

žalúdok. Vrazí do nás prudký závan vetra a jemný dážď zrazu vystrieda silný lejak. Prší už tri dni, odkedy skončili požiare. Je chladno. Vo vzduchu cítiť studenú vlhkosť, ktorá mi preniká pod kabát. Pomedzi sčernelé stromy sa valí hmla.

Pripomína mi to peklo.

Odtiahnem sa od Tuckera a celá sa trasiem.

Bože, potrebujem terapiu, napadne mi.

Jasné. Už sa vidím, ako rozprávam svoj príbeh cvokárovi, natiahnutému na gauči, tvrdiac, že som šťastí anjel a že všetky anjelské bytosti majú isté poslanie, ktoré musia splniť a pre ktoré ich zoslali na zem; ako sa mu zverujem s tým, že som v deň svojho poslania narazila na padlého anjela, ktorý ma asi na päť minút vzal do pekla, pričom sa pokúsil zabiť moju mamu. A proti ktorému som bojovala pomocou magického, posvätného svetla. Potom som musela odletieť, aby som zachránila istého chlapca pred lesným požiarom, až na to, že namiesto neho som zachránila svojho frajera. Napokon sa však ukázalo, že chlapec, ktorého som mala pôvodne zachrániť, to vôbec nepotreboval, pretože je tiež šťastí anjel.

Z nejakého dôvodu mám pocit, že po mojej prvej návšteve u terapeuta by som skončila v zvieracej kazajke a hneď by ma zavreli na psychiatriu.

„Si v poriadku?“ opýta sa Tucker potichu.

Nepovedala som mu o pekle. Ani o Čiernom krídle. Mama totiž tvrdí, že keď viete o Čiernych krídlach, zvyšuje sa pravdepodobnosť, že upútate ich pozornosť, nech to už funguje ako chce.

Zatajila som mu veľa vecí.

„Nič mi nie je. Som len...“ Čo? Čo som? Zúfalo zmätená? Totálne vynervovaná? Naveky zatratená?

Napokon vyjachcem: „Uzimená.“

Objíme ma a začne mi šúchať ramená, aby ma zahrial. Na okamih mu na tvári zbadám ten znepokojený a mierne urazený výraz, ktorý nahodí vždy, keď vie, že mu nehorovím celú pravdu, no natiahnem sa a vtisnem mu ďalší bozk, tentoraz na kútik pier.

„Nikdy sa už znova nerozhádzajme, dobre?“ podotknem. „Myslím, že by som to nezvládla.“

Oči mu zmäknú. „Dohodnuté. Už žiadny rozchod. Tak poď,“ povie, vezme ma za ruku a odvedie ma späť na kraj spálenej čistiny, kde mám zaparkované auto. Otvorí mi dvere, potom prebehne na druhú stranu a sadne si na miesto spolujazdca. Nahodí široký úsmev. „Tak už odtiaľto vypadnime do hája.“

Som rada, že sa rozhodol pre háj.

Pekla som už mala naozaj dosť.

Tohto roku sedí v prvý školský deň v striebornom Priuse na parkovisku Jacksonskej strednej úplne iné dievča. V prvom rade, je blondína. Dlhé a kučeravé zlaté vlasy s jemným nádychom červenej má pevne stiahnuté do chvosta na zátylku a na hlavu si nasadila sivý klobúk, dúfajúc, že sa tento módný doplnok ostatným zapáči a odpúta pozornosť od jej vlasov. Tvár má ošľahanú slnkom – nedá sa to nazvať práve opálením, no v každom prípade získala zdravú farbu. Ale nie sú to vlasy či pokožka, ktoré mi pri pohľade do spätného zrkadla vôbec nepripadajú ako moje. Sú to oči. V tých veľkých modro-sivých očiach sa ukrýva čosi úplne nové – poznanie dobra a zla. Vyzerám staršie. Múdrejšie. Dúfam, že taká naozaj som.

Vystúpim z auta. Obloha je sivá. Ešte stále prší. Je chladno. Nemôžem si pomôcť, pohľadom skúmam oblaky a vo svojom vedomí hľadám akýkoľvek náznak smútku, ktorý by mohol znamenať, že tu kde-si číha zlý anjel, hoci mama tvrdila, že je nepravdepodobné, aby po

nás Samjeeza hneď šiel. Zranila som ho a Čiernym krídlam očividne chvíľu trvá, kým sa uzdravia. Súvisí to s tým, ako plynie čas v pekle. Deň trvá tisíc rokov a tisíc rokov ubehne za deň či niečo také. Nesnažím sa predstierať, žeby som tomu rozumela. Som však rada, že nemusíme utekať z Jacksonu a zanechať tu celý náš doterajší život. Teda aspoň zatiaľ.

Keďže necítim prítomnosť padlého anjela, poobzerám sa po parkovisku, dúfajúc, že zazriem Tuckera, ale ešte tu nie je. Nezostáva mi nič iné, ako zamieriť dnu. Poslednýkrát si napravím klobúk a vykročím k dverám.

Čaká ma posledný ročník.

„Clara!“ ozve sa známy hlas skôr, než stihnem urobiť čo i len tri kroky. „Počkaj.“

Keď sa otočím, zbadám Christiana Prescottta, ktorý práve vylieza zo svojho úplne nového pikapu. Je obrovský, čierny, so žiarivými striebornými puklicami a vzadu svieti nápis MAXIMUM DUTY. Jeho staré auto, strieborný Avalanche, ktorý som neustále vídávala vo vízii, takisto zhorel v lese. V ten deň autám veľmi neprialo šťastie.

Počkám, kým ma dobehne. Už len pri pohľade naňho sa cítim čudne a nervózne, akoby som strácala pevnú pôdu pod nohami. Naposledy som ho videla pred piatimi dňami v noci, keď sme obaja stáli na prednej verande nášho domu, premočení od dažďa a ušpinení od sadze, a snažili sme sa nazbierať odvahu na to, aby sme vošli dnu. Mali sme spoločne prebrať kopu vecí, no nikdy sme sa k tomu nedostali. Priznávam však, že to nie je Christianova chyba. Prvých pár dní mi volal. A nie raz. Ale zakaždým, keď som na mobile zbadala svietiť jeho meno, stuhla som asi ako ten povestný jeleň v svetle reflektora, a nezdvihla mu. Keď som sa na to konečne odhodlala, zdalo sa, že ani jeden z nás nevie, čo povedať. Napokon to vyústilo len do konverzácie typu:

„Takže ty si vôbec nepotreboval, aby som ťa zachránila.“ „Nie. A ty si tiež nepotrebovala moju pomoc.“ A potom sme sa trápne smiali, akoby bola celá tá vec s poslaním iba nejakým žartom. Následne sme obaja stíchli. Koniec koncov, čo sa dá na to povedať? Prepáč mi, pokašľala som to, zdá sa, že som zbabrala tvoju nebeskú úlohu? Moja vina?

„Ahoj,“ pozdraví ma, lapajúc po dychu.

„Čau.“

„Pekný klobúk,“ povie, no oči mu hneď sklznú na moje vlasy, akoby ho každý pohľad na ich terajšiu farbu utvrdil v tom, že som dievča z jeho vízie.

„Vďaka,“ podarí sa mi vyjachtať. „Snažím sa byť inkognito.“

Zamračí sa. „Inkognito?“

„Veď vieš. Zakryť tie vlasy.“

„Aha.“ Zdvihne ruku, akoby sa chystal dotknúť neposlušného pramienka, ktorý sa mi už uvoľnil z chvosta, no namiesto toho ju zatne v päst a spustí dole. „Prečo si ich znova nenafarbíš?“

„Už som to skúšala.“ O krok cúvnem a dám si prameň za ucho. „Žiadna farba mi už nechce chytať. Nepýtaj sa prečo.“

„To je ale záhada,“ poznamená a kútik úst pritom nadvihne do mierneho úsmevu, pri ktorom by mi ešte pred rokom poskočilo srdce. Je sexi. A je si toho vedomý. Som očarená. Vie to, ale napriek tomu sa naďalej veselo usmieva. Rozčuľuje ma to. Pokúšam sa nemyslieť na sen, ktorý sa mi tento týždeň neustále vracia, ani na to, že mám pocit, akoby v ňom bol Christian tým jediným, kto ma drží ako-tak pri rozume. Snažím sa vytesniť z mysle slová *patríme k sebe*, ktoré sa mi počas vízie neustále preháňali hlavou.

Nechcem patriť ku Christianovi Prescottovi.

Vtom mu pohasne úsmev a oči znova zvažujú. Vyzerá, akoby mi chcel čosi povedať.

„Uvidíme sa teda neskôr,“ ozvem sa možno až príliš veselo a vykročím k budove.

„Clara...“ Pustí sa za mnou. „Hej, počkaj. Myslel som, že by sme si mohli na obede sadnúť k sebe...“

Zastanem a zadívam sa naňho.

„Alebo nie,“ povie s tým svojím typickým smiechom, ktorý pripomína skôr hlasný výdych. Srdce mi začne tlčiť ako opreteký. Už nemám záujem o Christiana, no vyzerá to tak, že moje srdce tento odkaz nedostalo. Doriti. Doriti. Doriti.

Niektoré veci sa menia. No zdá sa, že niektoré nie.

Všetci si všimnú moje vlasy. Ako inak. Dúfala som, že okolo toho nebude žiaden hurhaj, nanajvýš si o tom bude ktosi chvíľu šepkať a zopár dní budem terčom klebiet, no onedlho to pominie. Ale len dve minúty po začatí francúzštiny, ktorú mám dnes v rozvrhu ako prvú, ma učiteľka prinúti sňať si klobúk. To, čo potom nasleduje, pripomína nukleárny výbuch. „Aké pekné, aké pekné,“ opakuje dookola pani Colbertová a vyzerá pritom, akoby ku mne chcela každú chvíľu prikročiť a pohladkať ma po hlave. Vyrukujem s historkou, ktorú sme si s mamou vymysleli už dávnejšie – že mama našla toto leto v Kalifornii úžasnú farbu a zaplatila za ňu nejakú astronomickú sumu, aby ma zmenila z oranžového strašidla na jahodovú krásku. Vyrozprávať celú túto príhodu dokonalou francúzštinou a predstierať pritom, že tento jazyk neovládam veľmi dobre, je obzvlášť vtipnou príhodou tohto rána. Už pred deviatou mám sto chutí pobrať sa domov. Potom vkĺznem do triedy, kde mám matematiku a keď zazvoní, celé fiasko akoby sa opakovalo odznova. *Ach, tie vlasy, tie vlasy, aké pekné.* Následne sa to isté odohrá i na hodine výtvarnej výchovy, ako keby ma všetci spolužiaci mohli rovno začať kresliť spolu s mojím úžasným účesom.